

CATI GIURGIU

*Esmeralda
și
pădurea ferecată*

Ilustrații de
CRISTINA BARSONY

Editura  Univers

Cuprins

Pădurea din covor	6
Balul	19
Uriașul	32
Vrăjitorul	37
Căsuța moșneagului	45
Din nou la drum	54
Coriandra coboară de pe acoperiș	62
Vrăjitoarea Dida-Trida	69
O judecată dreaptă	79
Întoarcerea printre prieteni dragi	87
Bătălia	102
Poarta dintre împărății	111
Sfârșit și început de poveste	123



Pădurea din covor

Într-o dimineață, prințesa Esmeralda a spart o ceșcuță aurie. Vestea s-a răspândit îndată în palat. Împărăteasa încă dormea, dar curând avea să se trezească și atunci urma să fie vai de biata prințesă!

Slujnicele adunară cioburile de la picioarele fetei care începuse să tremure, însă nu de teamă, ci de frig, fiindcă era încă desculță și în cămașă subțire de borangic, așa cum coborâse din pat.

Esmeralda știa că de aici, de la bucătărie, nimeni nu-i va spune împărătesei ce s-a întâmplat. Dar, pe coridoarele palatului, pajii și cameristele își transmiteau deja, în șoaptă, zvonul aflat de la măscăriciul care privise pe gaura cheii. Se știe că într-un palat sunt multe firi slugarnice și dornice de răsplată, care încearcă să prindă primul loc la urechea stăpânei. Prințesa urma să fie pedepsită, fiindcă așa se întâmpla aproape în fiecare zi. Dar Esmeralda nu se temea din cale-afară. Se obișnuise cu pedepsele nedrepte pe care le inventa mama ei vitregă, împărăteasa. Îi părea însă

rău de ceșcuța aurie în care voise să adune picături de rouă pentru trandafirul închis după gratiile ferestrei, unde roua nu ajungea niciodată. O întristase și păianjenul adormit pe fundul ceștii, care fugise înspăimântat, știind că oamenii îl vor ucide dacă nu este destul de iute de picior.

Într-adevăr, trezindu-se și aflând întâmplarea, împărăteasa îndată porunci ca prințesa să fie închisă în cea mai dosnică încăpere a palatului, pentru ca, suferind de foame și de sete, să se gândească la fapta îngrozitoare pe care o săvârșise. Oricum, era mai bine acolo decât singură în pădure, cum pățise biata Albă-ca-Zăpada.

Străjerii o duseră în camera de pedeapsă și ferecară intrarea cu cheia, cu zăvorul și cu un drug uriaș pus de-a curmezișul, de parcă prințesa ar fi putut să evadeze dacă ușa de aramă ar fi fost încuiată doar cu cheia. Dar așa sunt străjerii, se tem că prizonierii lor sunt mai puternici, mai deștepți și mai iscușiți decât ei și că pot primi cele mai neașteptate ajutoare: de la o furnică, de pildă, de la un păianjen sau doar de la o rază de soare.

Camera unde o închiseră pe prințesă era mare, întunecoasă și aproape pustie. Se mai aflau acolo aruncate câteva lucruri care nu-i plăcuseră împărătesei sau de care nu era nevoie în palat. Nu se vedeau scrinuri misterioase din argint, cu sclipiri reci ca de stea polară și zumzet metalic de instrument vrăjit; nici cutii din lemn de santal, cu parfum îmbietor, ca de pădure fermecată. Nu. Acolo

erau doar lucruri nefermecate: o vârtelniță din lemn de brad, la care lucrase împărăteasa bătrână, bunica prințesei; câteva cărți cu povești, pe care copiii împărăției nu aveau voie să le citească, fiindcă erau despre mame vitrege și rele care le prigoneau amarnic pe fetițele harnice și cuminiți; o colivie de unde evadase pasărea măiastră, nimeni nu aflase cum, fiindcă doar prințesa știa taina evadării, dar ea nu o împărtășise nimănui; pe podea era întins un covor mare, despre care se crezuse, când fusese cumpărat, că e zburător, dar nu era, strașnic o mai păcăliseră negustorii pe împărăteasă!

Covorul înfățișa o poiană la o margine de pădure. Era țesut din firele unor plante care păstrau încă, proaspete, parfumul ierburilor și al florilor sălbatice, respirația arborilor, culorile lumii vegetale.

Și, fiindcă îi era frig, fetița se așeză pe iarbă, să o cuprindă căldura de vară ce părea adunată în covor.

ESMERALDA – scrise ea cu degetul arătător, lăsând dâre în firele tunse scurt ca gazonul de pe pajiștea palatului. ESMERALDA OLIVIA ANEMONA. Așa o chema pe prințesă, dar toată lumea îi spunea doar Esmeralda. Este un nume care amintește de smarald, piatra verde, transparentă și strălucitoare, folosită la podoa-bele împărătești. Sunetul cu care începe este același cu al cuvântului eter, ce semnifică o substanță ușoară, prin care se răspândește în aer parfumul florilor. Deci aer ușor și piatră prețioasă, parfum, transparentă și culoare: ESMERALDA.

Este un nume muzical, pe care îl poți cânta: Do, Re, Mi, Fa, Es-me-ral-da. Îl cântase și pasărea măiastră, dar numai pentru ea, fiindcă nimeni nu mai ascultă azi glasul unei păsări fermecate, mai ales când nu e împodobită cu pene albastre ca de păunaș, nici nu are coroniță pe cap, ci e o biată pasăre zgribulită și tristă, hrănită cu semințe de mei, care tânjește după cerul albastru și pădurea cu copaci rămuroși.

ESMERALDA – scria degetul delicat al prințesei.

Și, imprimându-și numele pe iarba verde-arămie, parcă atinsă deja de adierea toamnei, Esmeralda simți ceva ciudat. Covorul care, după cum știau toți, nu era fermecat se mișcă ușor, păru că se adună puțin, apoi se întinse cât vedeai cu ochii, ca o pajiște multicoloră străjuită de arbori înalți. Și era cald ca o ființă vie, ca o iarbă luminată de soare. Florile lui galbene, albe, roșii, albastre și violet străluceau atât de proaspete, de-ți venea să le culegi. Prin apropiere se auzea susurul unui izvor.

Vrăjită de frumusețea covorului care devenise o poiană într-o pădure adevărată, prințesa se ridică și privi totul cu o imensă iubire în ochii ei căprui.

– Cât de frumoase sunteți! le vorbi ea florilor. Câtă dragoste vă port! li se adresă, cu brațele ridicate, copacilor. Ce multă bucurie este în sufletul meu!

La vorbele ei, pădurea se umplu de o muzică lină, glasuri murmurate de mulțumire înălțate de toate ființele aceluiași tărâm.

– De vreme îndelungată, nimeni din lumea voastră nu ne-a mai grăit astfel, spuse un stejar bătrân, poate chiar împăratul stejarilor. Oamenii din palate și cetăți au uitat că existăm.

– Da, existăm cu adevărat, se auzi o voce tristă în apropierea ei.

Și Esmeralda văzu în iarbă un omuleț cu barba castanie, un pitic, după cum îl arăta statura, dar voinic și plin de energie.

– Bună ziua, spuse Esmeralda, socotind că dimineața deja trecuse de când se afla în camera de pedeapsă.

– Pentru noi, o zi mai bună nici că se poate. Bună să fie și pentru tine, așa cum îți este inima, răspunse piticul și își netezi discret haina cu ținte de argint, cum purtau meșterii cei mari din vechile cetăți. Noi, Esmeralda, trăim aici cam izolați, continuă el. Dar pentru cei care ne vizitează avem daruri alese, fiindcă suntem bogați, puternici și buni.

– Oferiți oricărui vizitator darurile voastre? întrebă Esmeralda, care nu credea, ca împărăteasa-mamă, că ar merita ceva doar fiindcă întâmplarea o făcuse prințesă și fiindcă ajunsese, nu se știe cum, în pădurea din covor.

– Da, fără îndoială, răspunse piticul. Aici nu pătrund decât oameni cu suflet cald și iubitor. Zidurile palatelor sunt nemiloase cu cei care nu știu să iubească. Eu eram pe aici din întâmplare, schimbă el vorba. Locuiesc în bușteanul acela și m-am întors acasă pentru a da mâncare unor furnici bătrâne care și-au cam pierdut sprinteneala. Facem și noi ce putem, încheie el blând și modest.

– Trăiesc o întâmplare minunată, rosti fetița. Din camera de pedeapsă, am ajuns aici, printre flori, sub coroana unui stejar împărătesc. Te-am întâlnit pe dumneata, un pitic bun, în care cred că pot avea încredere deplină. Arată-mi, te rog, lumea aceasta repede, cât mai avem timp, că se apropie deja ora pedepsei de după-amiază și străjerii vor veni să mă ducă la împărăteasa-mamă.

– Aș putea să-ți arăt totul cu iuțeala gândului, dar la ce-ar folosi? Mai bine puțin și temeinic, spuse sfătos piticul.

Porni înainte și prințesa merse în urma lui. Florile de pe pajiștea covorului îi ajungeau până la brâu, iar piticului îi treceau dincolo de urechi. Fetița se ținea după pălăria lui cu boruri largi și pană albastră, care se mișca repede, conducând-o pe o cărăruie ce abia se zărea. Pe acolo treceau, desigur, de-a lungul zilei spre treburile lor nenumăratele convoaie ale găngăniilor harnice, ocrotite de stejarul bătrân.

În drumul ei, Esmeralda văzu trei zâne care întindeau rufe la uscat pe fire de păianjen, prinse de crengile unor sălcii înmugurite. Sălciile legănau rufele în bătaia vântului, făcându-le să se usuce repede și să se albească. Prințesa presupuse că cele trei zâne sunt ursitoarele, care pregăteau cu gingășie hăinuțe simple, de copil.

Mai departe, un pui de balaur stătea întins pe spate și scâncea, fiindcă băuse prea mult lapte de la o căpriță cu coarne de aur și acum îl dorea pântecul cu solzișori de diamant.

Făt-Frumos trecu pe un cal alb, tăcut și îngândurat, puțin trist, și o salută politicos, înclinând capul cu plete aurii. Motivul tristeții sale i-l explică piticul în șoaptă, pentru a nu fi auzit. Nu departe, într-o peșteră, se afla un mare atelier de covoare, unde multe fete harnice lucrau sub îndrumarea unei zâne vârstnice. Pe una dintre ele, cea mai urâtică, fiindcă avea nasul plin de pistrii, o iubea în taină Făt-Frumos, căruia însă îi era sortit să-și lege zilele doar de Ileana Cosânzeana.

– Este un Făt-Frumos cam molatic, îl critică piticul cu simpatie. Își dorește o viață casnică și câțiva copii bălăiori, pe care să-i învețe jocuri cu mingea, nu cu sabia.

Prințesa dori să o cunoască pe iubita lui Făt-Frumos. Făcură deci popas la peștera lucrătoarelor și se opriră în prag, sub tufele de iasomie. Înăuntru era un atelier mare, cu războaie de țesut înalte. Din ele se ridica o muzică fermecătoare, fiindcă, sub degetele fetelor, firele urzelii deveneau corzi de harpă, pe care se țeseau sunete, printre miresme și culori.

Zâna privea un desen făcut după natură. Îl ținea ceva mai aproape de ochi, așa cum făcea și bunica prințesei până să-și pună ochelari. Ea observă prezența vizitatorilor când constată, mirată, că harpele amuțiseră. Toate fetele ucenice lăsaseră lucrul și se uitau curioase la fetița străină.

– Mi-ai adus o nouă lucrătoare? întrebă zâna, punându-și cu grație ochelarii.